

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 16. Juliani Apostasia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. Tum Comum prope Mediolanum addu-
A. C. 354. citur, ubi semel in Imperatoris conspe-
 ctum venire licuit. Post mensium sex
 spatium licentiam obtinuit, redeundi in
 Græciam, ut scientiarum studium profe-
 queretur. Ipse Athenas se contulit.

§. XVI.

Juliani Apostasia.

Jul. ep. 51.
p. 210. Soz.
5. hist. c. 2.
Socrat. III.
c. 1.
Greg. Naz.
in Jul. or. 3.
p. 59. Theod.
III. c. 2.
Sozom. V.
t. 2.

Tunc Julianus annum vitæ agebat vigeti-
 mum tertium, jamque ab annis tribus
 externa solummodo simulatione Christia-
 num referebat. Ipsius verbis habemus,
 quod viginti, non pluribus annis Chri-
 stianus fuerit, quippe infans statim bap-
 tizatus, fuerat. Constantius dum ejus
 educationem cum fratre Gallo curabat,
 Christianis eum Magistris imbuendum
 tradiderat, atque inter alios Sophista
 Eceboli, a quo Rhetoricam doctus est.
 Et jam tunc quidquam accidit, quod in
 omen, a Cælo missum, apostasiæ ejus
 plerique traxere. Gallus, & Julianus
 Ecclesiam in honorem S. Mamæ Marty-
 ris supra sepulchrum ejus prope Cæla-
 ream in Cappadocia ædificari jusserunt;
 ædificii pars, quæ procurante Gallo po-
 nebatur, feliciter assurgebat, pars vero
 Juliani stare non potuit, concidebant mu-
 ri, nulla firmari fundamenta terra patie-
 batur. Dum ambo fratres, litteris jam
 cultio-

cultiores, Philosophiæ, & eloquentiæ operam dabant, & exercitationis causa disputabant, sæpe Ethnicorum personam, tanquam sententiam minus probabilem defensusurus, Julianus sustinebat, revera proprii ingenii propensionem secutus. Dum Gallus Cæsar creatus est, Julianus, permittente Constantio, ad scientias ad discendas in Asiam minorem profectus est, præcepto expresse addito, ne Sophistam Libanium audiret, quia Gentilis erat. In Asia Julianus avido animo omne genus impietatis hausit; ibi enim astrologia, prædictiones per Horoscopos, Divinationes præstigiosæ, & Ars magica docebantur. Venit Pergamum ad Sophistam Edesium, inter eos, qui Philosophiam supersticiosam Plotini, & Porphyrii profitebantur, celeberrimum; Edesius senectute, & morbis fractus Julianum ad suos Discipulos remisit, *hi tibi adeundi sunt*, inquit: *apud quos Sapientiam, & scientias tibi compares; si ad Mysteriorum cognitionem penetraveris, pudebit, te hominem vocari. Vellem, ut Maximum hic haberes, sed dimissus est Ephesum; vel utinam Priscus adesset, qui in Græciam abiit. Sunt tibi hic ex Discipulis meis Eusebius, & Chrysanthus.* Horum ergo scholam Julianus frequentavit, nec tamen Edesium reliquit.

Sæculum IV.
A. C. 354.

Greg. Naz.
p. 61.

Eunap. in
Max. p. 80.

Sæculum IV.

A. C. 354.

Chrysanthus iisdem, quibus Maximus, opinionibus inhærebat, super omnia Magiæ addictus. Eusebius nullam scientiam, excepta Dialectica, & ratiocinatione, solidam dari dicebat, sed esse inanis cerebri partus, & fallacias. Juliano quadam die rogante, ut mentem suam clarius explicaret, ait: *Sapiens quidem est Maximus, & optimo a natura ingenio donatus, sed suis dotibus abutitur, & spreitis demonstrationibus, ineptias sectatur; nuper, quotquot nos hic vides, duxit ad templum Hecates, & cum adorassemus Deam, confidete jam, amici mei! inquit: attendite, quid jam futurum sit, & an supra vulgus sapiam! hoc dicto, nobis omnibus sedentibus, granum thuris perficavit, & quemdam hymnum voce submissa obmurmuravit; tum Deæ status subridere videbatur, nobisque factum admirantibus, cavete, ne strepitum edatis, inquit: ecce cerei, quos Dea manibus tenet, accendentur! & adhuc ipso loquente, ardebant. Visis his prodigiis, attoniti recessimus. Tu vero, subjunxit Eusebius ad Julianum, noli ista mirari, sicut nec ego miror, quia pura ratione regor.*

Hoc audito sermone, Julianus ad Eusebium: *vale! incumbe libris tuis, talem mihi virum indicasti, qualem cupiebam;* tum Chrysanthi capiti osculo fixo, damnata omni mora, Ephesum contendit;

Julianus
Apostata.

dit; ibi Maximum invenit, & tanta aviditate ad discendas ipsius artes animum applicuit, ut ipse, & Chrysanthus, quem ad se vocaverat, unius curiositati satiantæ sufficere non possent. Non superstitione modo, & insana futura sciendi credulitate Juliani animum Maximus implevit, sed etiam regnandi desiderium suggestit; jamque inter populos rumor crebrescebat, Julianum dignum esse Imperio, atque ob bonam indolem, facundiam, & animi moderationem, cujus specie nempe ignaros fallebat, exoptabilem Principem; illo quo Constantinopoli moratus est tempore, habitu, & modestia Philosophum referebat, populo morum facilitate blandus. At, Imperatorem Constantium timens, sincere Christianum se simulabat; ut certius falleret, jussit sibi capillos radi, & aliquamdiu vitam monasticam externe professus est. Gallum autem, fratrem ejus, alienatus a fide Christiana animus non latuit, qui, ut Julianum ad Christiana Sacra reduceret, misit ad eum Aetium, Sophistam illum Arianum, post hæc fama notissimum, cujus scientiam maximi faciebat Gallus. Aetius Gallo sinistram de fide Juliani mentem ademit, referens, eum frequenter in Ecclesiis esse, Martyrum memoriam colere, & in fide Christiana esse firmissimum.

Sæculum IV.
A. C. 354.

Socr. III.
c. I.

Sozom. V.
c. 2.

epist. Galli
ad Julian.

Sæculum IV.

A.C. 354.

*Theod. III.**hist. c. 3.*

Gallo e vivis sublato, Julianus, in Græciam profectus, multo magis a fide avertebatur, ubique Divinatores, & oraculorum interpretes perquirens. Semel fortuna tulit, ut in impostorem incidere, qui, cum eum in Idolorum templum, & partem secretissimam deduxisset, provocare Dæmones cœpit; adsunt illi, forma, qua apparere consueverant, perterritus Julianus signum Crucis fronti imprimit; illico disparent Dæmones; frustratam operam suam querebatur præstigator, cui Julianus, id se metu subito turbatum fecisse, confessus est, seque virtutem Crucis vehementer admirari; ad quem Magus, non timor, inquit: sed horror crucis, a te formatae, eos fugavit. Placuit Juliano responsum, seque caeremoniis profanis initiari passus est.

§. XVII.

*Concilium Mediolanense.**Sup. l. XII.**Soz. IV.**c. 9. Socr.**II. c. 36.*

Imperator Constantius Mediolani agens, congregari Concilium jussit, quod Liberius Papa, & Episcopi Orientales instanter expetebant, at diversissimo fine, nempe Papa, ut pax, & unio Ecclesiarum restitueretur, Orientales, ut condemnationi Athanasii Occidentales subscribere cogerentur. Non magna advenit Episcoporum Orientalium conia, plerisque